Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36543
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

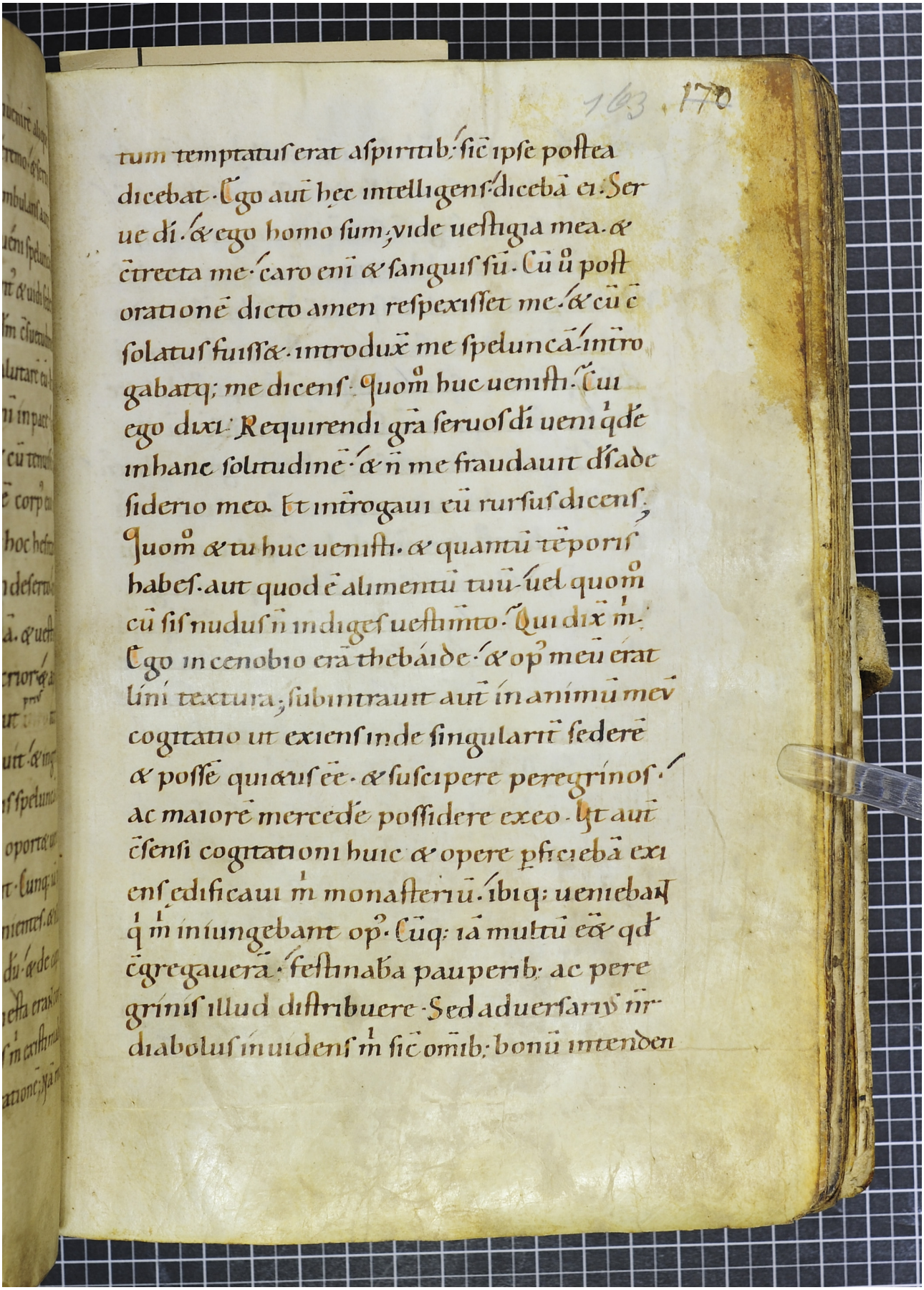

163 . 170

tum temptatus erat aspiritib: sic ipse postea
dicebat. Ego aut hec intelligens dicebã ei. Ser
ue di. & ego homo sum, vide uestigia mea. &
ctrecta me. caro eni & sanguis sũ. Cũ ũ post
orationẽ dicto amen respexisset me. & cũ ẽ
solatus fuisset. introduxit me speluncã intro
gabatq; me dicens. Quom huc uenisti. Cui
ego dixi. Requirendi grã seruos di ueni qdẽ
in hanc solitudinẽ. & n me fraudauit d sade
siderio meo. Et introgaui eũ rursus dicens,
Quom & tu huc uenisti. & quantũ tẽporis
habes. aut quod ẽ alimentũ tuũ. uel quom
cũ sis nudus n indiges uestimento. Qui dixit m.
Ego in cenobio erã thebaide. & op meũ erat
lini textura, subintrauit aut in animũ mev
cogitatio ut exiens inde singularit sedere
& posse quiaus ee. & suscipere peregrinos.
ac maiorẽ mercedẽ possidere exeo. Ut aut
ẽsensi cogitationi huic & opere pficiebã exi
ens edificaui m monasteriũ. ibiq; ueniebant
q m iniungebant op. Cũq; iã multũ eã qd
ẽgregauerã. festinaba pauperib: ac pere
grinis illud distribuere. Sed aduersarius nr
diabolus inuidens m sic omib: bonũ intenden